

Тѣй тежко за карловци вървѣше работата до месець ноемврий, когато се чу, че градътъ Плѣвенъ е превзетъ отъ руситѣ, и рускитѣ генерали вече приближаватъ проходите на Стара-планина. Тѣкмо по Рождество Христово рускитѣ войски вече започнаха да слизатъ отъ планината. Турцитѣ отново се изплашиха. Тѣ напустнаха града и избѣгаха пакъ въ Пловдивъ. На 29 декемврий руската пехота подъ командата на графъ Татищевъ, влѣзе въ Карлово и намѣри цѣлиятъ градъ мъртъвъ: турцитѣ избѣгали, а българитѣ избити, избегени, прѣснати и затворени въ Пловдивъ.

Наврѣхъ Нова година 1877 г. женитѣ и спасилитѣ се мже излѣзоха отъ скривалищата си, отвориха църквитѣ и посрещнаха съ сълзи на очи освободителитѣ руси. Трѣбваше да се радваме, ала сърдцето на всѣки живъ човѣкъ се свиваше. Въ всѣка къща се оплакваше или убитъ баща, или убитъ синъ, или ограбена стока.

Господине, много отъ първитѣ граждани безъ никаква вина бѣха избегени въ Пловдивъ.

Ала все пакъ освобождението дойде. Живитѣ прогледнаха, безъ да треператъ, че надъ главата имъ се вие ятаганътъ на черкезина.

Започна се свободата. Всѣки се залови да поправя разрушеното. Въ всѣки домъ трѣбваше да се натъкмятъ нови работни рѣце. . .

Днесъ празнуваме 63-годишнината отъ смъртъта на Василъ Левски.

Да живѣе нова България!
